

Recepční

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Preslash, Friendship

Všechna práva vyhrazena Patoložce, která je autorkou této povídky.

ooOoo

„Dobré ráno, pane Rašíne,“ pozdravím příchozího hosta, jakmile překročí práh dveří.

Odloží kufr, stáhne z prstů elegantní kožené rukavice, rozepne černý zimní kabát, upraví bílou šálu a... usměje se. Vždycky se usměje, tak nějak mile, přívětivě. Ví, že měl přijet, vyměnil jsem si kvůli němu službu.

„Dobré, Tome, dnes se poněkud ochladilo,“ prohodí a čeká, než mu vyplním kartu.

„Máte pravdu, pane, v rádiu říkali, že bude dokonce sněžit,“ odpovím a vyberu klíč od pokoje šestnáct. Pokaždé si bere šestnáctku. Dvoulůžkový v prvním patře, s výhledem na jezero.

Podám mu ho, a když ho přebírá, drobně zavadí o moje prsty. To rozechvění, které cítím v jeho přítomnosti, ještě zesílí.

„Děkuji,“ usměje se a celý se rozsvítí, jako bych právě udělal něco pro dobro světa.

Sehne se pro svoje věci, pramínek našedivělých vlasů mu spadne do tváře. Narovná se a ladným pohybem ruky si ho zastrčí za ucho.

„Eliška zítra nedorazí, jen abyste s tím počítali,“ ohlédne se.

„Děkuji,“ polknu. Dobře, že sedím.

Kývne nazpět.

Dívám se, hypnotizovaný, jak odchází ke schodům. Ještě, že tu nikdo jiný není. Jistě by si myslel, že... Co vlastně? Nevím sám. Mám v hlavě příliš velký zmatek, který trvá od okamžiku, kdy jsem ho poprvé potkal...

Silvestr. Všichni víte, jak takové Silvestry probíhají. Lidé se přijedou bavit, pít, dobře najíst. Zapomenout na všední starosti, radovat se, dovádět... Celý hotel byl nacpaný k prasknutí, a to nejsme žádné malé zařízení, máme kapacitu pro více než dvě stě hostů.

Teprve jsem tady začínal, vzali mě na místo číšníka a takového poslíčka pro všechno. Nestěžoval jsem si, o předchozí práci jsem přišel a tahle mě jakžtakž

bavila a peníze jsou potřeba. Měl jsem štěstí, že jsem vůbec našel takové místo, i když to bylo málem v divočině.

Přidělili mi stoly poblíž vchodu. Možná na truc, možná na zkoušku, zda to dokážu. Bylo to nejdál od kuchyně a nejmíc jsem se naběhal. Všechna místa už byla obsazená, až na dvě u stolu pro šest lidí. Už tam seděly dva páry a živě si mezi sebou povídaly.

A pak – proboha, vždy jsem si myslel, že takový ten záblesk, vnuknutí okamžiku, člověk zakusí jen v holywoodských filmech. Dokud jsem to nezažil na vlastní kůži.

Vstoupil do místnosti a jakoby s sebou přinesl auru majestátnosti. Žena v blýskavých červených šatech, důvěrně zavěšená na jeho paži, byla proti němu jen stínem.

Vyrazilo mi to dech a skleničky, které jsem držel na tácu, se povážlivě zachvěly, ale nějak jsem to nevnímal. Jako bych byl omámený nějak drogou, lapený v motýlí síti.

Měl vlnité vlasy stržžené někam po ramena. Původně zřejmě světlé barvy, ale nyní prošedivělé, přesto působil tak maximálně na pětatřicet. Hladce oholenou tvář, šedomodré oči, ne jako pomněnky či obloha za slunného dne – spíš jako nebe, když má začít sněžit a vy stojíte venku a čekáte na první zdobnou vločku. Šedivé sako těsně obepínalo jeho postavu, černá košile doplňovala celkový dojem. Tanečním krokem došel ke svému stolu a jako gentleman usadil ženu na místo.

A pak zvedl hlavu a podíval se přímo na mě. Poplašeně jsem uhnul pohledem a urychleně se vzdálil do kuchyně jako nějaký školák. Přistižený při... čem vlastně? Byl to zvláštní pocit. Opojný, rozechvělý. Nahánějící vzrušení i strach. Dýchej!

„Copak, Tomášku, jsi nějaký bledý,“ zašvitořila Kamila a provokativně, jako by nenápadně, se o mě otřela. Dělal tam servírku už půl roku a těžko říct, proč se mě od prvního dne snažila svést. Asi jsem jí chyběl do sbírky.

„Nic,“ odhradil jsem se trochu hrubě a sjel ji nabroušeným pohledem.

Jen se zvonivě zasmála a vrátila se s plným podnosem do sálu.

Copak si myslí, že se svou hezkou tvářičkou, dokonalým nalíčením a svůdnými tvary dokáže zapůsobit na každého? No, patrně ano. Hlava plná pilin byla zřejmě všem ukradená. Každému až na mě... Tyhle nadržené husičky mě nikdy nezajímaly. Užít si a jít dál? Co z toho člověk má?

Hystericky jsem se zasmál sám pro sebe – co to dělám? Analyzuju tady sexuální život svých kolegů a přitom mám na starosti hosty.

Rozhlédl jsem se a urychleně převzal objednané večeře. A šup na plac.

„Prosím, madam, tady.“

„Dobrou chuť, přeji.“

„Dáte si něco k pití? Zákusek? Kávu?“

„Jistě, hned to bude.“

„Mohu nabídnout specialitu šéfkuchaře?“

Obsluhuji, co to jde. Ruce a nohy kmitají. A teď stojím tam. U TOHO stolu. V ruce objednávkový sešit, v druhé ruce tužku. Píšu si.

„Co si dáte?“

Ženy s chichotem zvolí mojito, muži rundu tulamorky, významně povytažené obočí značí, že bude několikanásobná.

Stočím pohled k němu, zatím si nic neobjednal.

Šedé oči se zvednou od menu, rty zvlíní TEN úsměv. „Černé espresso, prosím, a pařížský dort.“

„Á náš Ričí a jeho obliba sladkého,“ vyprskne hnědovláska, se kterou přišel. „Jak to jen děláš, že jsi stále jako proutek?“

Jen se na ni laskavě podívá a tajemně se usměje. „Vy ženy všechno berete moc vážně,“ pokrčí rameny.

„Riči, Ričí...“ zavrtí hlavou hnědovláska, položí mu ruku na předloktí a znovu se ponoří do hovoru.

Odkáshlu si, zřejmě mi nějak vyschlo v krku. „Ještě nějaké přání?“ zeptám se.

Nikdo mi nevěnuje pozornost. On se drobně usměje. „Prozatím zřejmě všechno, děkujeme.“

Kývnu a vzdálím se.

Jak často se člověk setká se zdvořilostí? Jak často vám někdo poděkuje a poprosí? Zkuste si toho začít všímat. Není to tak časté, jak by mělo, to mi věřte. Alespoň v mém životě určitě ne.

Šel jsem k tomu stolu ještě osmkrát. Stejně jako k ostatním, ale jen u nich jsem to počítal. A vždy se usmál a poděkoval. Tehdy poprvé jsem měl pocit, že tu práci opravdu nedělám jen pro peníze. Toho večera se díky němu mohl i číšník cítit tak trochu jako král.

Setkali jsme se ještě mnohokrát během následujícího roku. Pak jsem povýšil na recepčního, vedení zřejmě usoudilo, že jsem se osvědčil nebo neměli jiné kandidáty, těžko říct. Těšil jsem se na ta shledání. Skoro to vypadalo, jako bych žil jen pro ně...

Vrzly dveře, zamrkám. Zasníl jsem se.

„Paní Andersonová, dlouho jste u nás nebyla,“ nasadím příjemný výraz.

Nejprotivnější baba ze všech hostů se zamračí a vyštěkne: „Ušetřete mne svých vtipů, mladíku!“

A takové to bylo pěkné ráno...

ooOoo

Devět hodin, služba končí. Střídám se s Andreou. Rozhoduji se, jestli si půjdu na chvíli lehnout nebo raději ven. Přiznávám, spát se mi moc nechce. A co jiného dělat na pokoji tři krát čtyři metry, kde mám jen postel, skříň a malý stolek se židlí? Alespoň, že bydlím sám. Občas si čtu, ale v poslední době jsem si žádnou novou knihu nepořídil a všechno od Pratchetta už jsem zdolal třikrát. Někdy zabrousím na internet nebo poslouchám rádio, ale většinou prostě vezmu bundu a vyrazím kolem jezera.

Mám to tam rád a teď, když už je dávno po sezóně a zima ještě nezačala, je to pro mě nejhezčí období. Nikde ani živáčka, víte? Stromy se barví podzimní náladou, listy šumí, vítr pofukuje po stráních, ale je to tak nějak uklidňující v kontrastu s tím vším shonem a moderním prostředím v práci. Ano, přesně tak, být zavřený mezi skleněnými zdmi prostě není přesně můj šálek kávu. *Cha*, od kolegů si tím často vysloužím jen posměch, ale co... Každý je svým pánem, alespoň do takové míry, kam až může.

Projdu bočním vchodem a vydám se po cestě do lesa. Rostou tu většinou smrky, ale občas člověk zahlédne i pár jedlí, borovic. Mám rád tu bučinu u jezera směrem k přítoku, kousek dál od hotelu. A v olších za ní často objevím kozáky. Nesbírám je, nechám je tam. Ať má radost nějaký chatař – co já bych s nimi dělal? Jo, to když jsme jezdili na prázdniny k dědovi, to bývaly houbové hody. Neminul den, abychom nevyrazili do lesa. Zřejmě mi to zůstalo po něm.

V noci patrně přituhlo. V místech, kde ještě včera bylo bahno, mi cesta pod nohama trochu křupe. Dávám pozor, abych neupadl na kluzkém listí.

Obejdu osamocenou chatu. Zvláštní, někoho jsem tam zahlédl asi jen dvakrát za tu dobu, co tu jsem. Myslel bych si, že když už si ji postavili na takovém opuštěném místě, tak ji budou využívat. Ale zřejmě je to mylný předpoklad.

Opustím cestu a vydám se lesem dolů k břehu, podél jednoho z mnoha potůčků.

Slunce zmizelo, celá obloha je pokrytá mraky. Zvláštní. Vypadá to, že se meteorologové tentokrát trefili. Nevěřím na předpovědi, tenhle kraj je jako Bermudský trojúhelník – nevyzpytatelný a tajemný, alespoň pro mě.

Nasadím si čepici, třebaže mi to jistě rozhodí můj nový slušivý zástřih, jak se vyjádřil můj vedoucí. Vlastně ještě dodal: „Teď se za tebou holky jen pohnou.“
Kdyby jen věděl...

Na střední jsem to táhnul s několika spolužačkami, jenže když pak přišly na to, že ode mě nedostanou to, co chtějí, ať už to bylo cokoliv, vrhly se na lepší partii. A tak už jsem to dál nezkoušel. Žádná mě nezaujala. Asi neměly ty správné oči. Ty pravé šedivé jsou jen jedny...

Och, krucinál, co to jako děláš? Měl by sis dát sprchu, chlapečku! Můžeš si třeba zaplavat v jezeře, to by tě zaručeně probralo!

Moji frustraci nad sebou samým odnese nedaleká smrková šiška. Odkopnu ji s takovou vervou, až to zaduní. A druhou a třetí... než se ozve: „Jau, ta sedla,“ a není to tak daleko.

Strnu a konečně se rozhlédnu kolem sebe. *Pitomče! Fantazíruješ o něm a málem ho zabiješ? To se ti teda povedlo!*

„Pane Rašíne, není vám nic?“ zavolám a už k němu spěchám.

Levačkou si tiskne pravou paži k tělu a vypadá, že není právě na samém vrcholu blaha. *Ty jsi takový pako!*

Když se k němu dostanu, bolest už zřejmě trochu poleví, protože se jeho výraz zjemní a změní do obvyklé přívětivosti. Opráší si kabát a zvedne hlavu. A..., *já se asi zblázním, zase se usměje.* Kde bere sílu stále se usmívat na svět kolem sebe? Já někdy nevím ani kde ji vzít, abych vstal z postele.

„Jsem v pořádku, Tomáši, jen mě to překvapilo...“ odpoví, jako by se na něj právě nekonal atentát.

„Omlouvám se, pane,“ pronesu a opravdu se strašně stydím. *Co si o mně teď bude myslet, co?*

„To nic,“ mávne rukou. Pak se pousměje. „Byl jsem právě na procházce, když jsem vás viděl jít lesem. Tak jsem si řekl, že vás pozdravím,“ pronesu lehce. „Ale zřejmě nemáte na společnost náladu...“ dodá ještě a koukne na místo, odkud na něj přilétla ta pohroma.

Když se vzpamatuji, rychle zavřu pusku otevřenou dokořán. Splašené srdce si říct nenechá. „Ne. Ne! To jen...“ odvrátím se.

„To jen, že život někdy není jednoduchý?“

„Ano,“ odpovím tiše a raději ještě kývnu. Nějak nemám sílu nic předstírat. Skoro mi přijde, že v jeho přítomnosti prostě nejde lhat.

„Hmm,“ zamyslí se, ale dál neřekne nic. Co taky. Každý člověk má nějaké své trápení. A že to moje stojí právě přede mnou...?

„Znáte to tady? Provedete mě?“ pronese zvesela a trochu z jeho nálady se musí přenést i na mě. Jak jinak si vysvětlit, že má odpověď zní: „Pokud se nebojíte, že po vás zase něco hodím?“

Jen se zasměje. Je to takový harmonický zvuk, který mi vlije novou krev do žil. Asi jsem prostě ztracený případ...

„Tak kudy?“ zeptá se a dívá se tam a zpět a po pěšině.

„Byl jste někdy u těch rybníků za přítokem?“ zeptám se a mám takový divný pocit, že se taky začínám usmívat.

„Ne,“ zavrtí hlavou.

„Je to asi dva kilometry, nevadí?“ ujistím se raději, ne každý je takový chodec jako já.

„Ne,“ odpoví pobaveně. „Myslím, že mám docela slušnou kondičku.“

Och, kruci! „Nemyslel jsem to...“

Zvedne ruku. „Klid, já vím, jak jste to myslel. Takže, dál podle břehu?“

„Ano,“ honem odpovím, než zase plácnu nějakou hroznou pitomost. Měl bych si tu nevymáchanou pusku nechat jednou provždy sešít. *Taková hloupost...*

Jdeme cestičkou podle vody. Nikde ani noha. Je pátek. To minimum lidí, které by se tady snad procházelo, dorazí až zítra. Pěšina je celkem úzká, takže většinou musíme jít za sebou. Jdu jako druhý a mám tak výhled na jeho postavu. Kalhoty od saka vyměnil za pohodlné rifle, a přes sebe má nějaký jiný kabát, než ve kterém dorazil ráno. Vlasy mu volně splývají na ramena. Vítr si s nimi občas pohraje, a tak si je každou chvíli musí upravit, aby mu nepadaly do obličeje. Tohle jsem vždycky nesnášel, to proto je zásadně nosím nakrátko.

Když se dostaneme na širší cestu v kousku smrkového lesa, ohlédne se, počká na mě a zeptá se: „Líbí se vám tady?“

Pokrčím rameny. „Ten kraj je pěkný. Sám jsem vyrostl nedaleko, v takovém menším městě.“

„Hmm, já to štěstí neměl. Moje rodina byla vždycky z velkoměsta. Ale být pořád zavřený uvnitř mě strašně vyčerpává. Jsem rád, že jsem to tady objevil.“

„Tak proč si nepořídíte nějakou chatu, proč jezdíte do hotelu?“ vyhrknu, než se stihnu zastavit.

„A kdo by se o to staral, když jsem pryč? Nemám zájem o něco, co by jen zůstávalo ladem...“

„Ale proč tady? Je přece spousta různých míst, která byste měl blíže?“ vyptávám se dál trochu nevěřičně. Má to sem sto padesát kilometrů a za noc zaplatí přes tisícovku, jídlo nepočítám, tak je ta otázka jen nasnadě.

Otočí se ke mně a chvíli se jen tak dívá. „Myslím, že jsem tady našel prostě zalíbení...“

Odtrhnu pohled. *Kdyby jen věděl, co to se mnou dělá...*

„Vaše žena zřejmě také?“ utrousím dutě, ale pak se musím překvapeně otočit, protože on se rozesměje.

„Moje žena? Och, kdyby to jen drahá sestřička tušila, byl bych mrtvý muž.“ Oči mu svítí pobavením.

Zase taková bota. Já se snad pomínu. Kristepane! „Já...“ Vymýšlím omluvu, ale nějak mi přijde, že jsem je za dnešní den už všechny vyčerpал.

Zavrtí hlavou, úsměv nepolevuje. „Myslím, že mě sem jezdí kontrolovat, abych neudělal nějakou, jak se to říká, skopičinu. Starší sestry bývají někdy velmi panovačné, možná to znáte...“

„N-ne,“ vykoktám. „Mám jen mladšího bratra, ale nikdy jsme si nebyli blízcí.“

„Hmm, mít rodinu ještě neznamená, že člověk není sám,“ zafilozofuje.

„Jak to myslíte?“

Usměje se, v očích stín. „Měl jsem přítele, už to bude deset let. Měl jsem ho moc rád a myslím, že to bylo vzájemné, ale rodina ho za to nenáviděla, a tak se pro ni obětoval a zpřetrhal se mnou všechny kontakty. Jenže tím se hrozně změnil. Už nebyl jako dřív. Všechno to, co jsem na něm obdivoval, jeho sílu a odhodlání, jako by se vypařilo. Začal pít a až podlehl svodům alkoholu docela. Rodina, místo, aby mu pomohla, ho ještě více srážela ke dnu. Zůstal sám, i když si myslel, že tím, že mě opustí, právě nebude...“ odpoví smutně.

Polknu. *Přítele?* Asi na mně ta otázka byla znát.

Pousměje se. „Nenašel jste nikdy nikoho, Tomáši, ke komu byste cítil náklonnost, i když vám to přišlo jakkoliv podivné? Tohle nemusí souviset s pohlavím. Pohlaví je jen o rozmnožování. Spřízněná duše může ležet v jakémkoliv těle.“

Odvrátím se.

Zase ten úsměv, cítím ho, i když nevidím. Pokračuje: „Eliška mi byla oporou, když Sam odešel, a od té doby mě tak trochu hlídá. Vytáhla mě i na ten Silvestr tady. Chtěla, abych přišel na jiné myšlenky. A udělala dobře. Myslím, že jsem opravdu našel nový smysl života.“

Odmlčí se, asi čeká na moji reakci, tak mu ji dám. „To je dobře, pane,“ zašeptám a horečně přemýšlím, o čem to tady u všech všudy mluví. Nikdy jsem ho po tom Silvestru s nikým neviděl, jen s ní. Vždycky přijeli spolu nebo jen on, usmál se na mě, a pak odešel do pokoje a dělal bůh ví co. Znovu a znovu, měsíc co měsíc. *Tak kdo...*

Ruka na rameni mě překvapí natolik, že sebou cuknu. Otočím hlavu a jsem polapen jeho pohledem. „Řekněte, Tomáši, že jste to necítil a já navždy odjedu...“ zašeptá.

„Co?“ vytřeštím oči. Stisk ruky zesílí nebo si ho jsem možná jen opravdu dobře vědom, protože mě ten dotyk pojí s realitou.

„Možná jsem se jen hluboce zmýlil, a jestli ano, pak se omlouvám,“ promluví tiše a v těch očích najednou hoří smutek. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděl...

Nevím, co si mám myslet. Nemůžu mluvit, nemám ponětí, co mám říct, protože, co když se pletu, co když...

„Urazil jsem vás, že ano? Zmýlil jsem se. Odpusťte. Já teď půjdu a odjedu...“

„Ne!“ zachrčím konečně. Chytnu ho za paži. „Ne,“ vrtím hlavou. „Ne, to nesmíte,“ řeknu zoufale.

Zavře oči, vydechne. A když je zase otevře, tančí mu v nich zárodky štěstí, odsouvají žal někam daleko pryč. A pak se usměje. *Ano. Chci ten úsměv, je můj. Zřejmě mi patří.*

„Děkuji,“ vydechne.

Pustíme se navzájem, už není nutné se tak křečovitě držet, protože svět se zase točí kolem své osy.

„Takže vás někdy můžu pozvat na oběd, bude to tak v pořádku?“ zeptá se a mrkne na mě.

Kývnu na souhlas. „Jen, prosím, někam jinam. Někdy mám dojem, že by to chtělo změnit kuchaře...“

A on se rozesměje a já s ním. Z nebe se snášejí první letošní vločky...

Dívám se.

Možná, že přece jen je na světě trochu té krásy, když se člověk dobře rozhlédne kolem sebe. A někdy se té krásy může člověk i dotknout, když ví, kde hledat. A když má štěstí, tak se mu hned nerozplyne pod rukama...

Recepční II.

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Slash, Romance, **18+**

Všechna práva vyhrazena Patoložce, která je autorkou této povídky.

ooOoo

Po tom dnu, kdy poprvé sněžilo, už jsem si kvůli němu službu neměnil. Nebo vlastně ano, ale naopak. Jak to jen šlo, nechával jsem si víkendy, kdy měl přijet, volné. Ne, že by se to vždy povedlo, ale snažil jsem se.

Povážlivě se mi díky němu rozrostla knihovna. Jedna malá polička najednou nestačila. Zřejmě jsem se v nějaké nestřežené chvíli zmínil, že se mi líbí fantasy, a požár byl na střeše. Ne, směju se. Ale nejsem na takové jednání zvyklý. Že stačí něco nakousnout – co má člověk rád, čemu dává přednost – a ten druhý nejen že to slyší, ale ještě si to zapamatuje a dá si práci se po tom poohlédnout jen proto, aby vás potěšil.

A tak jsem měl zase co číst. Nikdy bych neřekl, jak je ta literatura variabilní a kreativní. Kolik zápletek a světů dokážou jednotliví autoři stvořit. Nikdy by mě třeba nenapadlo, že Eragona mohl napsat patnáctiletý kluk. Má můj obdiv, nemohl jsem se odtrhnout. Jen když začal Richard mluvit o Rowlingové, rychle jsem to utnul. Jsou toho plná média a já nemusím mít všechno. Třeba jednou, až se to šílenství uklidní... Uvidíme.

Vlastně jsem nevěděl, co si od toho všeho okolo nás dvou slibuji. Moje dosavadní představy vždycky skončily u pozdravu. Tedy ty, co jsem považoval za reálné. Kam moje fantazie zabíhala mimo tento rámeček raději nechtějte ani vědět. Rudnoucí recepční za pultem by nebyl nijak úžasnou reklamou hotelu.

Ale líbí se mi to. Richard je... Já nevím, jak to, že na mě má takový vliv. Už když na něj jen pomyslím, srdce si skotačí. Radostně, víte? Zahání chmury a všední shon a plaší samotu v duši.

Prožil jsem tolik osamělých let. Na škole zamklý kluk, podivín, co to neuměl rozjet, všechno hodit za hlavu a prostě se jen bavit. Ani nevím, jestli jsem prošel takovou tou pravou pubertou. Jistě, skoro všechno, co tehdy rodiče udělali, mi

přišlo pitomý a otravný, ale vlastně jsem byl v podstatě klidás. A i s partou kamarádů kolem sebe, *sám*.

Po maturitě jsem dostal na výběr – buď si najdu nějakou práci, nebo zkusím pokračovat ve škole. Moc se mi do dalšího studia nechtělo, přiznávám, všechnen ten zkouškový stres nebyl nic pro mě, ale nikdy jsem nebyl špatný žák, tak proč to nezkusit, že?

Nakonec jsem si mohl dokonce vybírat, až jsem zvolil cestovní ruch. Dobrá volba nebo špatná? Těžko říct. Že bych se z toho zalykal nadšením, to zrovna ne. Ale popasoval jsem se s tím a ten titul ze dvou písmenek a tečky nakonec dostal.

Mělo to i další výhody. Našel jsem si brigádu a už při škole si přivydělával. Nemusel jsem pak dlouho přemýšlet, kde se uchytím. Zůstal jsem prostě tam, kde jsem už byl – v restauraci. Že se to později vedoucímu rozleží v hlavě a v rámci úsporných opatření mi dá sbohem, to už je jiná věc. Dostal jsem alespoň šanci vrátit se domů. Nikdy jsem v Brně stejně skončit nechtěl.

A tak jsem tady. Zpátky, kde jsem se narodil. No, ne až tak úplně přesně, ale alespoň ve stejném kraji. Na úpatí Železných hor, na kraji vysočiny. Ano, nemusím říkat, že to tady mám rád, každému je to na první pohled jasné.

Takže to jsem já a můj život. Celkem fádní, ne? Nudné, obyčejné... Tak co na mě vlastně, můj ty světe, vidíš? Čím jsem ho mohl okouzlit? Vždyť má všechno – vysněnou práci, rodinu, zázemí... Nic z toho mu dát nemůžu. Jistě, často myslím na ten příběh, který mi vyprávěl. Jenže, pak si stejně říkám – proč já? Není to nejistotou ohledně jeho osoby. Však, co by mohlo být větším důkazem, než to, že sem kvůli mně jezdil skoro celý rok? Spíš je to mou nejistotou k sobě samému. Co když... ho zklamou? A to mě děsí víc, než by možná mělo.

ooOoo

Naposledy kouknu do zrcadla. Dobrý. Lepší už to stejně nebude. Poslední nezbytnost – brýle. Mám je teprve druhý týden. Nějak se mi zhoršilo vidění, ale kupodivu se v nich cítím dobře. Byl to takový můj dětský sen. Bláhovost? A kdo říká, že sny jsou racionální povahy?

Musím si pospíšet, už mám dvě minuty zpoždění a já nesnáším, když jdu pozdě. Zejména, když vím, že ten druhý určitě přijde včas. Blikající světla vánočních příkras se mi trochu posmívají. Úplně je slyším. *Pozdě, pozdě, pozdě, hi hi*. Člověk by skoro nenáviděl Vánoce. Až na to, že... Právě! Až na to, že s tou správnou atmosférou jsou prostě kouzelné.

Vyjdu za roh a... Scéna, jak z milostné romance – vrazím do něj. Samozřejmě. S hrůzou klopýtnu a on mě chytí, samozřejmě. Všechno je tak nějak samozřejmé, když jsem s ním...

„Ahoj,“ usměje se. Nechal se ostříhat, má teď vlasy trochu kratší.

Věnuji mu rozpačité pousmání. „Ahoj.“

„V pořádku?“ zeptá se a stále mě drží.

Jak by mohlo? „Ano, díky,“ odpovím místo toho.

Šibalská jiskra v oku, i šedá to dokáže. „Tak pojď, máme nejvyšší čas,“ zahlaholí a už mě táhne k východu.

Směju se. „Ta zřícenina tam stojí už devět století. Tedy ne v tomto stavu, ale určitě to ještě chvílku vydrží!“

Rozhodně vrtí hlavou, baví se. „Myslím, že ne!“

„Ne?“ vyjeknu. Jsme před budovou, můj hlas se nese v krajině.

„Ne,“ přikývne smrtelně vážně.

Vyprsknu smíchy. *Když ne, tak tedy ne...*

Richardův sebevědomě rozpustilý výraz nepolevuje. „Jako staršímu mi prostě v tomto bodě musíš věřit!“ prohlásí a dál mě vláčí známou cestou.

Dalšímu smíchu se neubráním a ani se nebráním. Je mi prostě dobře.

A pak se to semele.

„Richarde?!“ ozve se rozjařeně, a když se ohlédnu, spatřím pěknou černovlásku v rudém kabátu a botách na podpatcích, jak se k nám blíží. *Až moc pěknou.*

On se trochu překvapeně otočí. „Kláro?“ zeptá se ne zcela jistě.

„Ano, přesně tak,“ přikyvuje vehementně. A mě se začíná dělat trochu mdlo. „To je ale náhoda. Nevěděla jsem, že tu budeš... Myslela jsem, že si po té pondělní schůzi někam zajdeme, ale ty ses nějak moc rychle vypařil,“ vytkne mu rádoby žertem a našpulí namalovanou pusou. Asi jí to přijde sexy.

„Tak to sis špatně vyložila. Jasně jsem říkal, že mám práci...“ pronese Richard zdvořile, ale začínám mít dojem, že v sobě silou vůle dusí rozmrzelost.

„Ale to přece říkají všichni,“ odmávne to přezíravě a očima ulpí na mně.

Cítím, jak blednu. Tohle mi ještě scházelo.

„A kdopak je tohle?“ zašvelí medově, až se mi udělá špatně.

„Tohle,“ zdůrazní Richard pevně, „je můj přítel Tomáš.“

„Och,“ usměje se zeširoka a odhalí dokonalé zuby. A já zblednu ještě víc. Slyšel jsem v tom to, co si myslím? Nebo už mám halucinace z přemíry červené a z toho protivného parfému, který ta ženština rozsévá všude kolem?

„Richardovi přátelé jsou i moji přátelé,“ zašvitoří a natáhne ke mně ruku s dlouhými zdobenými nehty. „Klára Jahoudková.“

Potřesu jí rukou. Co mám taky jiného dělat, že? Mám v jednání s takovými lidmi praxi, jsem přece recepční... „Tomáš Trotina, těší mě.“

Spokojeně pokývne, než se pohledem vrátí k Richardovi. „Když jsme se tady tak osudově sešli, tak už si ale musíme zajít na tu večeři, Richarde,“ pronese naoko natruc a zároveň má asi pocit, že nahazuje tu správnou udičku.

Richard se zamračí a já si uvědomím, že jsem ho ještě nikdy neviděl se mračit. I tohle se mi na něm líbí. Beznadějný, že?

„Ne, to tedy nemusíme. Ani nemůžeme. Řekl jsem přece, že je Tomáš můj přítel,“ hlas má pevný, ale uvnitř bouří. A já se začínám vznášet.

„Ale, ale, ale...“ zakoktá, než se přes její výraz přežene šok a následně hněv zaměřený na mne. „To mu jako dáš přednost přede mnou?“ vykřikne zběsile. Už zuří.

„Vždycky,“ odpoví blahosklonně a moje srdce vylétne až do nebes a obličej se mi roztáhne do připitomělého úsměvu. *Páni.*

Vlastně jsem ani neviděl, jak si vzpurně dupla nožkou a odkráčela pryč. Bylo to totiž v ten okamžik úplně jedno.

Richard se na mě podívá tak nějak rozpačitě, jako by se bál mojí reakce. „Promiň.“

„A co?“ zeptám se a opravdu nevím, o čem to mluví.

Nadechne se, tak nějak namáhavě. „Nechtěl jsem porušit tu naši nevyřčenou úmluvu, že o tom nebudeme mluvit.“

„Jakou úmluvu? Nechápu.“ divím se. Tohle mi bude muset objasnit.

„Že... Že jsme spolu. Třeba bys nechtěl, aby to někdo věděl. Aby se na tebe lidi nedívali skrz prsty...“ dodá trochu schlíple a vypadá, jako by se z něj vypařil všechn jeho zářící elán.

„Ty sis myslel, že...?“ Zavrtím hlavou, usmívám se. Asi jsem blázen. „Bože, Richarde, celý ten rok jsem tě měl plnou hlavu. Nepřišlo ti divné, že jsem měl službu pokaždé, když jsi přijel?“

Pokrčí rameny. „Připisoval jsem to šťastné náhodě...“

„Náhoda byla spíš to setkání u jezera,“ pronesu zadumaně.

Zatváří se tak nějak podivně. Jeho výraz vyjadřuje – *přistižen při činu*. „No, tak to... nebyla. Zeptal jsem se na tebe. Chtěl jsem s tebou mluvit někde mimo hotel,“ doplní.

Zavřu oči a rozpřáhnou ruce. Unikne mi trochu hysterický smích. „Tak to vidíš!“ Otevřu oči, usmívám se. Dívá se na mě zděšeně. „Dobrého třičtvrtě roku se tu naháníme a ty si pak myslíš, že mi bude vadit, když zcela veřejně odmítneš krásnou ženu a řekneš, že mně před ní dáváš přednost?“

„Takže... nevádí?“ zeptá se stále trochu nevěřičně. Přiblíží se.

„Ne,“ zavrtím hlavou a doufám, že ví, co všechno mu tím vlastně chci říct.

Nakloní hlavu na stranu, trochu mlsně se usměje a popadne mě za ruku. „Tak pojď, tohle jsme měli zřejmě udělat už dávno.“

Vleče mě za roh, kam není odnikud vidět.

„Co jsme měli udělat už dávno?“ vydechnu.

On se zastaví, přitáhne si mě blíž a spojí naše pohledy. „Tohle!“ pronese sebestě.

Sehne se a políbí mě, rukou svírá kolem pasu. Ten dotek rtů je trochu váhavý, jako by si na poslední chvíli říkal, jestli neudělal strašlivou chybu. Ale když se uvolním a pohnu ústy vstříc těm jeho, přestane se bát a polibek zintenzivní. *Ano*. Stojím u něj, bezpečně v jeho náručí, a přesto se mi tak trochu točí hlava. Z jeho vůně, z doteků, kterými mi říká, že jsem jeho...

Zalapám po dechu a trochu se oddálím, abych se na něj mohl podívat. Ruka se mi zvedne a něžně se přitulí k jeho tváři.

Usmívá se, oči mu svítí.

„Richarde...“ zašeptám.

„Ano?“

„Udělej to znovu.“

Zřícenina hradu tam prostě bude stát i dál...

ooOoo

Přicházíme z venku celí prochludlí a promočení. Počasí se totiž zbláznilo a nemohlo se rozhodnout, zda má pršet nebo chumelit. Ale my jsme rozesmátí a šťastní. Nemusím snad zdůrazňovat, že si tam na nás ten hrad opravdu počkal a na kráse mu to nic neubralo.

Zastavíme se před pokojem šestnáct. Je mi to trochu líto, nechci se ještě loučit...

A pak Richard vysloví tu osudovou větu: „Nechceš jít dál?“ a mě zamrzne úsměv na rtech.

Polknu, přešlápnu, znejistím.

Jen se dívá, nesoudí mě.

„Nevím, jestli... mám,“ pronesu vážně.

Shovívavě se usměje. „A chtěl bys?“

Ó Bože ano, zaúpím v duchu a stojí mě hodně sil to neříct i nahlas. Místo toho odpovím prostým: „Ano.“

Přikývne, odemkne a už jsme tam. Předsíň, koupelna, ložnice s malinkým obývacím koutem – náš hotelový pokoj. Sundá si kabát a koukne po mně. Nějak jsem se pozapomněl u dveří.

„Dej mi bundu, nechám ji uschnout,“ řekne a kabát přehodí přes židli u kamen. Musel si všimnout mojí nervozity, ale snaží se chovat přirozeně a já se díky tomu pomaličku uvolním.

Nakonec jsme oba bez bot a bund, stále provlhlí, z vlasů nám kape. Přistoupí ke mně a obejmeme mě. Klidní ty rozbouřené emoce. Polibek do vlasů, otření tváře. „Čeho se bojíš?“ zašeptá.

Obejmu ho těsněji, hlavu schovám do ramene. „Nikdy jsem to...“

Usměje se. „Kolik ti je, dvaadvacet?“

Trhnu hlavou na souhlas.

„No, tak to vidíš. Mně je skoro o patnáct víc a taky nemám skoro žádné zkušenosti. Můžeme cokoliv a nemusíme nic... To je přece jen na nás,“ zašeptá a já se neubráním, abych nezvedl hlavu a nepolíbil ho. Přejedu po jeho rtech, hřejivých i přes to počasí tam venku, a rukou mu zajedu do mokrých vlasů. Pramínky mě studí na kůži a já se jimi okouzleně probírám.

Nakloním hlavu, abych se k němu dostal blíže. *Co si to nalhávám? Víc, chci víc. Toužím po něm. Jen mám prostě trochu strach.*

Rozevře rty, oplácí mi polibek, mně unikne povzdech, už se zase vznáším na oblacích roztoužení. Ruce má na mých zádech, prsty přejíždí přes lopatky až k bedrům. Zachvějí se.

On se odtáhne a podívá se na mě. „Je ti zima?“ zeptá se a já si uvědomím, že vlastně ano. Nehty mám úplně fialové, nos jeden rampouch.

„Pojď, musíš si dát horkou sprchu. Takhle leda nastydeš.“

Má pravdu, uznávám, jenže... nechci od něj odcházet. A pak mi to dojde. Chytím ho za ruku, když se otáčí ke koupelně. „Já...“ polknu, najednou je to nějak těžké vyslovit, „měl bys jít taky. Se mnou.“

Asi to mám napsané ve tváři, protože si mě chvíli prohlíží, než přikývne.

Zavřeme se v koupelně. Je poměrně velká. Při stavbě tohoto hotelu místem nešetřili. Věčný problém s tím, kam dát oblečení, vyřešíme jednoduše – naházíme ho na zem. Tedy až potom, co si ho navzájem svlékneme.

Svetry jsou dávno v zapomnění, ruce pod vykasanými tričky objevují nahou kůži. Stojíme na dotek a přesto je to příliš daleko. A tak uděláme krok, aby nás už konečně nedělilo nic. Trička jsou dole, kůže se tiskne na kůži, ruce kloužou, kam stačí dosáhnout, hladové, stejně jako naše ústa. Chlad je odsunut do pozadí mysli a jen se zlořád připomíná všudypřítomnou husí kůží.

Sehne se, rozepne mi kalhoty a já z nich trochu nemotorně vyklouznu. Přejíždí po mně očima, jako bych byl nějaký lahodný dezert. Nemůžu se načervnat.

„Jsi krásný,“ zašeptá a já se uchechtnu.

„Teď ty,“ vyprsknu, „jinak to není fér!“

Rozpřáhne ruce na znamení, že to nechává na mě. Moje roztřesené prsty mají co dělat, aby to zvládly, ale nakonec tam oba stojíme jen ve spodkách.

Nemůžu si pomoci. Pobavení odeznělo a už to na mě zase jde – ta nerozhodnost, nervozita, stud...

Asi to pochopí, protože si bez ostychu sundá i ten poslední kus oděvu. Otočí se a začne nastavovat vodu na příjemnou teplotu, a pak vejde do sprchového koutu a dá mi prostor, abych se rozhodl. Stojím tam a dívám se na něj, jak mu proudy vody kloužou po dokonale nahém těle. *Chci to? Ano! Tak na co jako čekám?* Svléknu se, odložím brýle, vkročím za ním a zavřu dveře.

V tu ránu se kolem mě obtočí jeho paže. Jen mě drží a nějak je prostě všechno zase v pořádku.

Stojím tam, hlavu sehnutou v ohbí jeho krku a není mi pomoci. Rty se mi samovolně pohnou a políbí tu zmáčenou kůži jeho ramene a šíje. Něžně, roztřeseně. Z vlasů mu crčí voda, ale mě to nevadí, nosem je odsunu, abych se dostal až k uchu, i to políbím a rovněž to místečko pod ním.

Jen stojí, oči zavřené, ruce volně kolem mého pasu, ústa pootevřená. Slyším jeho zrychlený dech a neodolám, abych se o něj nepodělil. Odpoví na první dotek. Cítím, jak se jeho paže přesouvají podél mé páteře vzhůru. Jen zvolna, jako by se bál, že mě vystraší.

Nevystraší, už ne.

Přeruším polibek a zmírním proud vody na trochu jemnější. Otevře oči, pohled má zamřžený, zastřený takovou touhou, že mám pocit, že se musí zuby nehty držet, aby zůstal klidný. Ale to nemusí.

Vezmu jeho tvář do dlaní, políbím ho a zašeptám: „Dělej, co chceš...“

Zachrčí, zřejmě to byl poslední stupínek před propastí. Rukou mě chytne v týle, druhou pevně objímá v kříži, tiskne k sobě a žádostivě líbá. Nebráním se, chci to. Snil jsem o tom, jen jsem nikdy nevěděl, že to může být takové...

Naše jazyky se k sobě tulí, ústa drtí v naléhavé potřebě, prsty zatnuté do svalů zad a hýždí, a pak se k tomu všemu naše vybičovaná těla proti sobě pohnou, sklouznou po rozmáčené kůži. Hrudník přes hrudník, břicho přes břicho, klín proti klínu. Jen trochu, i to stačí, abychom zjistili, že už není cesty zpět. Vzrušení probublává na povrch a už hoří. A ani padající kapky vody tohle nedokážou uhasit. A proč taky, byl by to hřích!

Další pohyb, zalapám po dechu. Neskutečné. Dusím to v sobě, nemohu jinak. Jenže, jak se naše vzájemné tempo zvyšuje, už to nedokážu přemáhat. Steny a vzdechy se mísí se šplouchavými zvuky kapek. Rozběsněná ústa do sebe narážejí a chvílemi zavadí i o zuby. Ruce tisknou a hladí, jen aby se pak zoufale držely, aby těla neupadla na zem.

Když na mě přijde ta poslední vlna, násilně se odtrhnu od jeho úst, zatnu mu prsty do zad a s hlavou skloněnou na jeho rameni v rozechvění zadržím dech. Zaskučí mi v náručí a těsně omotá ruce kolem mých zad. Chvějeme se jako listy osiky, ale už se alespoň můžeme nadechnout.

Dlouho tam jen tak stojíme, pod vodními kapkami, kolébáme se na vlnách doznívající rozkoše.

Pak se jeho ruce zvolna, znaveně rozběhnou po mých zádech. „Už je ti teplo?“ zeptá se.

A já se rozesměju. Oči mi září jako paprsky slunce.

Rty mu provlní úsměv. „Zůstaň na noc u mě. Nemůžu tě tady nechat poletovat v mokrých šatech... A ani nechci.“

Položím mu ruku na rameno, lehce hladím. „Zůstanu...“ slyším se říkat. *Třeba navždy, když budeš chtít...*

Za týden budou Vánoce a co pak? Kdo ví? Netroufám si odhadnout. Ale když už nás osud svedl dohromady, jistě nám navrhne i nějaké řešení. Anebo se dál budeme dělit o chvílky štěstí ve vymezeném čase, který dostaneme. Nevím, to přece neví nikdo. Ale vděčný budu za každou minutu...